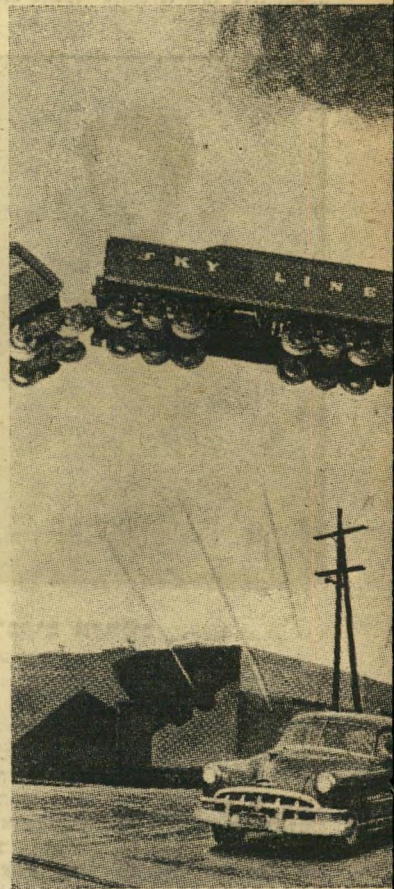

רכבת

זו זה: כן רואה הנהג (באופן תת-הכרתית) רכבת עפה באוויר ואילו הוא ממשיך בנחת תמיד בצפירת-בלמה ונמנית פזלה ועצמות.

אר סדור כזה, כיוון שהיה כבר קיים. **מסיבות בלתי נעימות.** משטרת ה' תנועה דרשה ממשרד התחבורה הקמת מח' טובים (ולא נענתה מסיבות חקיקתיות), עו' מדת להציע פתרון, שלדעתה יפחית בהרבה את התאונות במעברים הפתוחים. הפתרון:

זוות אתאונות

לוח זה מראה את מקומן של תאונות רכבת בסבלת המחוז הפתאומי, בארצות הברית. המספרים הם של הרוגים, לשנת 1952.

תאונות כבישים	34.000
תאונות רכבת	3.800
תאונות בית	27.000
תאונות עבודה	16.000

הצבת פנס אדום, שיידלק אוטומטית כל אי' מת קטר הרכבת יגיע למרחק מסויים מ' ההצטלבות, יוהיר על ידי כך את כל המכו' היות הקרבות משני צדי הכביש.

בארצות הברית מונע במקומות רבים מחסום אוטומטי, הנוסגר עם קרוב הרכבת. בכל זאת, רבים הם הנהגים שם שאינם מש' לימים עם החסימה הפתאומית ואיבוד הזמן הקרי. המנסים להקדים את המחסום והמת' רטקים.

אורכם הקצר של כבישי הארץ אינו מצ' דיק ספורט מסוכן זה. לנהג הישראלי, שב' דרך כלל אינו חייב למהר, כדאי, מכל הבחי' גות, להגיע למחוז חפצו באיחור של חמי' דקות. מאשר להפגש, במסיבות בלתי נעי' מות, בגוש הברזל המפויח.

• מרבית ההצטלבויות בארצות הברית הן דו-גבהיות, כלומר: הרכבת חוצה את הכביש באמצעות גשר או מנהרה.

העם לא שאחה. לא אבל

משך חצי שנה חיה מרבית אוכלוסיית ישראל במתח אנטי-סובייטי. אפשר היה לצ' פות כי תקבל בשמחה ידיעה שהטילה אבל כה כבד בברית-המועצות. המזור היה כי לא זו היתה התגובה. מן חרבע שהודיע קול' ישראל שסטאלין סבל משתף-דם במוח, ירדה שביתת-הנשק רעיונית על המחנות היריבים במדינה.

רוב המאוינים, שהתרגלו לחשוב כי שום דבר אינו ישר בברית-המועצות, היו בטוחים שסטאלין כבר מת. היו אפילו שסענו כי מת עוד לפני כמה חודשים, לפני שהתפוצץ ענין הרופאים היהודים. שלא בא אלא לסלול דרך למאבק על הירושה.

הידיעה על מות האדם ששלט במישורין על גורל רבע העם היהודי, ושעלול היה לכבוש מרכזים יהודיים נוספים מרוטרדם עד ירושלים, נתקבלה כמעט בשקט. בודחות על נושא זה בנשפיתורים מאוחרים לא נת' קבלו בסבר פנים יפות. גם אותו ילד בקיבוץ בעמק, שאמר כי טוב שסטאלין מת, כיוון שהיה רשע ורדף את היהודים, היה כמעט יוצא מן הכלל.

גם הרגש ההפוך חסר. תושבי הארץ, שכה רבים מהם גולדו ברוסיה, העריכו את שיעור קומתו של האיש. אולם ההתרחקות הגדולה מברית-המועצות, שהחלה בימי הטיהורים של שנות ה-30, הסכם ריבנטרוף-מולוטוב ומלחמת פילנז, נעצרה זמנית עם הכרות גרומיקו והחלה שוב עם משפט פראג. נתנה את אותותיה. מחנה המעריצים את ברית המועצות בלב שלם הצטמק במידה רבה בעיני רוב רבם של תושבי מדינת-ישראל. לא היה יוסף סטאלין אלא ראש מדינה זרה, ולא דוקא ידידותית.

מדיניות

הטון החדש

משך ארבע שנים מתנהלת מלחמה-יערית לאורך גבולות ישראל. משך ארבע שנים שמי' רה עתונות העולם על נייטרליות אוהדת. לפני שבוע הופרה נייטרליות זו. טיים הא' מריקא, עתונת אידר-התפוצזה של בעלה של ה' שגרירה האמריקאית החדשה ברומא, הליידי בות ליוס ואחד מעמודי התווך של ממשלת אילונהאר, פתח בהתקפה מוחצת. כתב טיים: **„גבול שותת-דם.** הגבול הדומה למ' שור, הוירד מיס'-כנרת לים המלח הוא, אולי, הפחות שקט בעולם. כל יום, בחדרוגיות אכ' זרית, מתים בו חצי תריסר בני-אדם.

מאז „שביתת-הנשק“ הפלשתינאית מיום ה-3 באפריל, 1949, סיפקה השיגרה הדתוית כמעט של התנפלות והריגה יומית, עובד מלאה למתחכי איום. פליטים ערבים עובד רים את הגבול לקטוף כמה תפוזים מפרוסים שנלקחו מהם. או לשחרר כמה ראשי בקר או צנורות-השקאה מן הצד הישראלי. הישראליים משיבים בהתנפלות והורגים בערבים. המפק' דים המקומיים מרגיעים, לפעמים, את המ' צב; פעמים אחרות מתערבים המתחכים ועו' כים חקירה. השלום חוזר לשעה קלה נד' כנו.

התקפה בלילה. בתודש האחרון חרגה האלימות מן המסגרת הרגילה. הישראליים דר' שו שהירדנים יחזירו 3 חילים ואורח אחד, שנסעו לתוך שטח ירדני. אם לא ישוחררו, הוהירה ישראל, „האחריות לכל אשר יקרה תחול על הירדן“.

הירדן סירבה. לכן, בליל ה-23 לינואר, חדרו שתי מחלקות ישראליות מוויגיות היטב (50 איש) מרחק של קילומטר לתוך שטח ירדני. הם ארצו את הכפר הערבי השקט שלמה באור ראקיות, הלמו בו משך 90 דקה במכונות-יריה מסוג בראונינג וברימוני יד, עד שאנשי המשמר הלאומי הירדני אילצו לסגת. הם השאירו מאחוריהם ישראלים הרוג, לבוש מדים.

כעבור ששה לילות הלמו יחידות ישראליות שנית בפלמה. הם פוצצו את גדר התיל, הפ' גיזו את הכפר באש מרגמות משך 3 שעות רצופות, באחת ההתקפות הגדולות ביותר מ' או סוף המלחמה. 10 ערבים נפצעו, מוכתר הכפר נהרג. תוך הפרת שביתת-הנשק, שלחו הישראליים מטוסי מלחמה לשמי הירדן. כע' בוח כמה ימים תפסו קולג' ערבי ריק בשטח ההמקר. מתחכי איום שביקשו לערוך חקירה, הופרעו על ידי הישראליים.

מדים כדרבנות. בשבוע שעבר התערבו ארצות-הברית, מתוך חשש שגם השלום ה' מפוקפק ייהרס. השגריר האמריקאי בתל' אביב, מונט ב. דיביס, דיפלומט מקצועי שקט

ושיטתי, מבני האסכולה הישנה, מסר לישר' ראל איגרת שהיתה דיפלומטית אך גלוית לב. ארצות-הברית, נאמר בה, אחוזות דאגה נוכח הנחיתות הישראליות מעבר לגבול, והן יכולות רק להסיק שהן פרי מדיניות ישראל לית מחושבת. איגרת אוהרה דומה, אך בהר' בה יותר רכה, נמסרה לירדן.

היה זה הטון הנוקשה ביותר שנשמע מפי ארצות-הברית כלפי ישראל מאז תום המל' חמה — והוא פעל כראוי. ממשלת ישראל, התלויה מאד ברצון הטוב ובתמיכת ארצות-הברית, שמרה על האיגרת בסוד מוחלט. אר' למ תוך 24 שעות פינו הישראליים את הקולג' הערבי והפסיקו את הטיסות הבלתי חוקיות בשמי הירדן.

ענין האיגרת הזאת, שאירע לדברי טיים בקריה, לא היה ידוע כלל אף לאחד מתר' סר הכתבים הלדיניים של עמוני ישראל ש' עטו מיד על משרד החוץ בשאלות. בתגובה מהירה מאד, תוך עשרים וארבע שעות, הכחיש משרד החוץ את כל הפרשה. דוברת משרד החוץ הצעירה והחמודה, אלה טל, הוועיקה את הכתבים המדיניים: „כל אי' גרת לא נמסרה. חילופי אינפורמציה מתמ' דים בעל פה ובכתב בין ממשלת ארצות-הברית וממשלת ישראל קיימים מאז ומתמיד... לא ידוע לממשלת ישראל על כל מקרה של גר' חות בלתי חוקיות של מטוסי ישראל לגבו' לוח ירדן.“

בין אם נכונה גירסת משרד החוץ הישראלי ובין אם לא, הרי עצם סמירת החומר לפרסום על ידי הטייס דפרטמנט מבליטה את העוב' דה כי האמריקאים לא היו מעוניינים שחי' לופי האינפורמציה יישארו בגדר ענין מש' סחתי בין ישראל וארצות-הברית.

נוער

ווינסלאו ב' ?

היה זה יום חרפי גשום. רוני ווינסלאו, בן ה-15, עמד לפני פתח ביתו במדי בית-

חניך מגורש אריה כנרם 5 שילינג ולחם

ספר ימי בריטי, הניע בשקט את הפעמון המיושן. כאשר נכנס פנימה, רועד מקור ומפחד, השיב לשאלתו של אביו המופתע: „גורשתי מבית הספר, העלילו עלי כי גנבתי חמשה שילינגים.“

ארתור ווינסלאו, פקיד-בנק אנגלי, שעבר, מפאת גילו, לפנסיה, חקר היטב את בנה, הגיע למסקנה כי אינו משקר. החליט להביא את הפרשה לבית המשפט, אף אם יבזבז על כך את כל חסכונותיו. אולם הדבר לא היה קל. אף בעזרת עורך הדין המוכשר ביותר, שהיה בעל השפעה עצומה בסרלאמנט, נמנעה המלחמה בחוקים והמנהגים המיושנים זמן ממושך. רק לאחר שנתיים, וזכה הנער.

זה היה תוכן העלילה במחזה ובסרט משפט ווינסלאו, המבוססים על מעשה שאירע באמה, באנגליה, בתחילת המאה. לפני חודשים מספר היה נער תל-אביבי, אריה בנדס (17), תלמיד בית-הספר הימי בחיפה, במצב דומה למצבו של רוני ווינסלאו,

כאשר הופיע לפתע בביתו, ספר לאמו כי גורש מפנימית בית-הספר. הסיבה, לדעתו, היתה נעוצה בהתמרמרותו על המזון הרע שהוגש לקאדטים בפנימיה שעל הר הכרמל, גרמה ליחס בלתי אוהד אליו מצד מפקד בית הספר, רב-חובל אדי לוי, וסגנו. **מזל חקירה שיגרתית, עורך רין.**

האם, דינה בנדס, שנתאלמנה לפני 10 שנים, לא השלימה עם הגירוש, החליטה להלחם בכל הדרכים לסיחור שם בנה. היא שלחה מכתב ארוך לשר החנוך, הסבירה כי אריה היה נער מוכשר, גילה כשרון במכונאות ימית. לאחר שנת לימוד בבית הספר הימי, אליו שלחה את בנה תוך מאמצים כספיים, הרגישה בחורון פניו של אריה שסען כי המזון אינו מספיק ואיכותו גרועה.

האם מיהרה לחיפה, התקשרה עם מנהלי בית הספר ואנשי החבל הימי לישראל, הס' בירה להם את הסיבות לתלונותיו של אריה, טענה כי גרושו מהפנימיה פרושו חיסול לימודיו, כיון שלא יתכן כי בנה יתגורר בחזר מושכר אה, כפי שהוצע לה, בבית ירדני הים, משכנם של מלחים זרים, ששכ' נותם עלולה להיזק לנער.

אך מפקד בית הספר עמד על שלו, לא הסכים להחזיר את אריה, שנשאר בתל-אביב. שר החנוך פנה למנהל, רב-חובל לוי, ביקשי להסביר את רקע הגירוש. לוי, איש ים בעל ותק למרות גילו הצעיר (30) הכחיש את כל הסענות, הסביר כי אריה היה חסר משמעת, בעל ציוני התנהגות גרועים. הוא הפרע במסדרים, התאונן על המזון, שהיה טוב ובכמות מספקת. הישארותו של הנער בפ' נימיה היתה מוזיקה למוראל החניכים, שהור' גלו למשמעת צבאית קפדנית.

תוצאות חקירתו של שר החנוך עדיין לא פורסמו, ולאריה, שנאלץ לפשוט את מדי בית הספר הימי, ללמוד בבית ספר מקצועי בתל-אביב, לא נותר אלא לצפות שאמו תבזבז את כל חסכונותיה, תשכור עורך דין ידוע, תחזירו, בעזרת בית המשפט, לבנין האבנים בן שתי הקומות שעל הר הכרמל.

המשק

המכנסים נושרים

הגיחושים שעם היכנסם של הציונים הכ' לליים לממשלה יפוטרו כל הפקידים הגבוהים במשרדים הכלכליים, לא התאמתו. אכן, ד"ר פרץ ברנשטיין, שר המסחר והתעשייה, פיטר מתפקידו את המנהל הכללי במשרדו, אבל כל מלאי התפקידים החשובים ומנהלי אגפים, ברובם אנשי המשק ההסתדרותי, נש' ארו יושבים על כסאותיהם שקבלו מן השר הקודם, ד"ר רב יוסף.

בהם אין השר ברנשטיין נוגע. הוא אינו מפעיל עליהם כל לחץ שיתפטרו ומה כל שכן, אינו נותן להם פטורים. הוא נוהג בשיטה של קיצוץ בכפתורי הכתפיות כדי שהמכנסים יישרו מאליהם. עם ביטול צו הבניה נעשה תפקידו של ראש האגף, איש סולל בונה שלמה ריטה, ריק מתוכן, גם תפקידו של ראש אגף הפקוח, הממונה על צבא פקחיו של רב יוסף, העומד לקבל שח' רור כמעט כללי, התרוקן מתכנו.

מוניו של יוסף, ששיבתם במשרד ה' מסחר והתעשייה היתה כצניגים בעיני אנשי היומה החופשית, הבינו את הרמו, עומדים, כמו המכנסים, ליסור מן החלונות הגבוהים שלהם.

עין צופה לעתיד

„האוצר עומד להעלות את מחיר הדלק בשיעור ניכר,“ טלפן למערכת אחד מעתוני הערב עתונאי ורין באחד הבקרים בשבוע ש' עבר, כאשר הצעת התקציב החדש לשנת הכ' ספם 1953/54 הוגשה לחברי הכנסת. העתונאי בדק את חוברת התקציב המודפסת במכונת הפלה והכרכה בכריכה כחולה, נח שהכנסות (המשוערות) בסעיף „דלק“ גדלו מ-11 מיליון ל-20 מיליון ל"י. מכיון שאל אפשר היה להניח שהאוצר מקוה להג' דיל את ההכנסות מגידול הצריכה בשיעור של 90%, ניחש העתונאי שבשנת התקציב הבאה תעלה הממשלה את מחיר הבנזין. זאת היתה תגלית מענינת וידיעה מרעישת למדי. מבחינה כלכלית, על כל פנים.

אולם העורך ציגן את התלהבותו של ה' עתונאי, אמר לו שאת הידיעה היה צריך להביא ביום אתמול. האוצר לא חיכה עד השנה הבאה, העלה את מחיר הבנזין ב-20 פרוטה לליטר עוד ביום פרסום הצעת ה' תקציב. שר האוצר, לוי אשכול, שיער שימצאו